

podkladu pro podobný mimořádný zásah do nabytých soukromých práv zaměstnanců oněch podniků a osob po nich pozůstalých. Takovéto důsledky však zákonodárce nepochybně nechtěl a ani z doslovu zákona nelze takový důsledek vyvoditi. Lze tedy ustanovení čtvrtého odstavce čl. XXXV vztahovati jen na takové společenské podniky, které byly se sanovanu bankou hospodářsky spjaty alespoň poloviční účastí na základním kapitálu: a) buď již v době, kdy představenstvo banky obdrželo vyrozumění o poskytnutí podpory z veřejných prostředků po vyhlášení zákona čís. 54/32 sb. z. a n., anebo b) v případě, že byla bance poskytnuta podpora ještě před vyhlášením zákona čís. 54/32 sb. z. a n., již v době tohoto vyhlášení (t. j. dne 30. dubna 1932, čl. XLV odst. 1 a čl. XXXV odst. 1 zák.). Že poskytnutí úvěru není trvalou účastí na základním kapitálu akciové společnosti ve smyslu odst. 4 čl. XXXV, bylo správně vyloženo již odvolacím soudem. V souzené věci bylo zjištěno, že M. banka dokonce již obdržela podporu z veřejných prostředků v červenci 1932, tedy až po vyhlášení zákona čís. 54/32 sb. z. a n. Podle zásady shora vyložené bylo lze použití ustanovení odst. 4 čl. XXXV jen tehdy, kdyby M. banka byla bývala již v červenci 1932 účastna aspoň 50% na základním kapitálu žalované akciové společnosti. M. banka měla v době své sanace jen asi 6000 kusů akcií žalované firmy z celkového počtu 30.000 kusů, což nedosahovalo poloviny jejího základního kapitálu. Nebyla tedy splněna základní podmínka pro použití ustanovení odst. 4 čl. XXXV proti žalobkyni. Získala-li M. banka teprve v únoru 1933 takový další počet akcií žalované firmy, že tím její účast na základním kapitálu této firmy převýšila jeho polovinu, jest to pro spor nerozhodné, neboť tato teprve dodatečně získaná zvýšená účast neopravňovala již žalovanou firmu k tomu, by v dubnu 1933 přikročila ke snížení pense, příslušející žalobkyni smluvně, a není ani třeba uvažovati o tom, zda tato pozdější kapitálová účast byla trvalá čili nic.

Čís. 14383.

Výnos ministerstva železnic z 1. července 1920 čís. 1060/Pres.

Nedošlo-li co do výpovědi služebního poměru železničního zaměstnance k dohodě mezi úřadem a důvěrnickým výborem a úřad opomenul pokusiti se ještě jednou o dohodu (§ 17 cit. výnosu), rozhodnův ihned sám o výpovědi, je výpověď bezúčinná.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, Rv III 333/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2092.)

Čís. 14384.

Nelze žalovati na vrácení částky, kterou složila jedna ze smluvních stran k zajištění svých závazků z diferenčního obchodu.

(Rozh. ze dne 17. května 1935, Rv I 1227/33.)

Žalobce sjednal se žalovaným diferenční obchody a ke krytí svých závazků z tohoto obchodního spojení složil 18.000 Kč. Po rozvázání

obchodního spojení domáhá se žalobce vrácení složeného vkladu a zisku, který proň je vykázán. Prv ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d vyhověl žalobě, pokud jde o vrácení složeného vkladu. D ů - v o d y: Jde o diferenční nebursovní obchody a v důsledku toho nemůže se žalobce domáhati vzhledem na předpis §§ 1270 a 1272 obč. zák. zisku z těchto obchodů, jenž představuje sázku předem nesloženou a tudíž soudně nevymožitelnou. Ohledně vkladu 18.000 Kč nepadá tato skutečnost na váhu. Tento obnos neresultuje totiž z diferenční hry, nýbrž je to záloha, kterou žalobce při počátku obchodního spojení se žalovanou složil jako obvyklé krytí a počáteční vklad a která vzhledem na ziskem končící transakce zůstala dosud netknuta, takže nelze ji pokládati za sázku nebo výhru ve smyslu §§ 1271 a 1272 obč. zák. Když nyní obchodní spojení mezi stranami má být zlikvidováno, nemůže sice žalobce soudně vymoci výplatu své výhry, avšak může žádati vrácení svého nepoužitého krytí per 18.000 Kč, které není výsledkem diferenční hry a jehož vrácení nebrání ani předpis § 1174 obč. zák., neboť difereční obchody nejsou zakázány, nýbrž pouze nežalovatelný. Není důvodu, proč by tento obnos měl zůstat žalované straně, která by se tak bezdůvodně obohatila nejen zadrženým ziskem žalobcovým, nýbrž i jeho krycím vkladem, jenž jí přece nenáleží a který si chtěla osvojiti jen ke krytí ztráty utrpěné na kontě Roberta L., jež nemá se žalobcem nic společného.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Šlo vesměs o diferenční obchody a obnos 18.000 Kč byl složen při zahájení obchodního spojení jako obvyklé krytí a počáteční vklad. Jde tedy jen o otázku, dlužno-li tento vklad posuzovati jako cenu sázky (hry), jež podle § 1271 obč. zák. nemůže být soudně požadována. Z ustanovení §§ 1271 a 1432 obč. zák. plyne, že z takových odvážných smluv, jakými jsou sázka a hra, nejen ten, který vyhrál, nemá práva k žalobě, nýbrž i prohrávající nemůže zpět požadovati již složenou cenu sázky. Byly-li zamýšleny a sjednány diferenční obchody a dala-li jedna ze smluvních stran k zajištění svých závazků krytí v hotovosti, nutno tento vklad označiti jako cenu sázky ve smyslu § 1271 obč. zák., neboť složitel dává jasně na jevo, že chce tento obnos při hře riskovati, že jej dává jako vklad do hry. Již z tohoto důvodu byl nárok na vrácení vkladu 18.000 Kč nežalovatelný a netřeba proto uvažovati o tom, měl-li žalobce právo požadovati zpět onen vklad s hlediska § 1174 obč. zák.

Čís. 14385.

Návrh na zabavení naturálních požitků povinného přesně neoznačených jest neurčitý (§ 54 čís. 3 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 17. května 1935, R II 223/35.)